

**Hizb-ut Tahrir'in Emîrî Şeyh Âlim Atâ İbn-u Halîl Ebu Raştâ'nın,
Endonezya'da Düzenlenen Uluslararası Alimler Konferansındaki Açılış Konuşması**

Ey Saygıdeğer ve Faziletli Âlimler!

es-Selâmu Aleykum ve Rahmetullahi ve Berakâtuh,

el-Hamdulillahi ve's Salâtu ve's Selâmu Alâ Rasulullahi ve Âlihi ve Sahbihi ve'men Velleh,

Allahu Subhânehu şöyle buyurmuştur:

“Kulları içinde ancak âlimler Allah'tan korkar.” [Fâtır 28]

Rasul [SallAllahu Aleyhi ve Sellem] şöyle buyurmuştur:

“Âlimler Enbiyâ'nın vârisleridir.” [Ebû Dâvud ve Tirmizî, Ebû'd Derdâ Radiyallahu Anh kanalıyla tahrîç

ettiler]

İlminde faydalı ve amelinde muhlis bir âlimin konumunu açıklamak için konuşmama bu âyet-il kerîme ve bu hadis-i şerîf ile başlamayı uygun gördüm.

“De ki: Hiç bilenlerle bilmeyenler bir olur mu? Doğrusu ancak akıl sahipleri öğüt alırlar.” [ez-Zümer-9]

Ve ba'd;

Ey Saygıdeğer Faziletli Âlimler!

Bildiğiniz üzere sadece okunsun ve dillerde dolaşsın diye değil, bilakis yeryüzünde insanlara tatbik edilsin diye azîm İslâm, Rasul [SallAllahu Aleyhi ve Sellem] ile gönderilmiştir. Böylece İslâm, hadlerini ikame edecek, hükümlerini tatbik edecek, onun uğrunda hakkıyla cihat edecek, dünyanın dört bir köşesinde adaleti tesis edecek ve hayrı yayacak bir devlete kavuşmuş olsun. Nitekim bu, Rasulullah [SallAllahu Aleyhi ve Sellem]'in sîretinde açık ve net olan bir durumdur. Zira Rasul, Mekke-tül Mükerrreme'de Allah'a basîret üzere davet etmiş ve Allahu Subhânehunun kendisine Medîne-tul Münevvera ensarıyla nusret verinceye kadar kabileler ile güç ehlinde birçok kez nusret talebinde bulunmuştur. Sonra hicret gerçekleştirmiş, devlet kurulmuş, ardından da fetihler olmuş ve İslâm davet ve cihat yoluyla yayılmıştır.

Bunun ardından kendisinden sonra gelen Râşid Halîfeler de Rasul [SallAllahu Aleyhi ve Sellem]'e halef olarak O'nun hidayetini takip etmişler ve kendilerine ölüm gelinceye kadar Allah için hakkıyla cihat etmişlerdir. Ta ki o dönemde İngiltere'nin liderliğinde Sömürgeci Kâfir, bazı hain Arap ve Türklerin yardımıyla 88 sene önce böylesi bir günde, yani H. 28 Receb el-Muvâfık M. 03 Mart 1924'te Hilâfeti ortadan kaldırmayı başaranıca kadar İslâm Devleti, yani Hilâfet Devleti, Emeviler, Abbâsiler ve Osmanlılar döneminde varlığını sürdürmüştür.

Ey Saygıdeğer Faziletli Âlimler!

Müslümanlar, Hilâfetleri dönemi boyunca, Rableriyle güçlü ve dinleriyle izzetli idiler. Bir söz söylediklerinde dünyanın dört bir tarafında yankı bulur, bir amel işlediklerinde kâfirlerin kalplerine korku salardı:

Nitekim Müslümanların Halîfesi bulutlara nidâda bulunarak: “Suyunu dilediğin yere boşalt. Nasıl olsa senin haracın Müslümanlara döneciktir. Zira suyunu boşalttığın her yere Hilâfetin râyesi dikilecektir” demiştir. Rum yöneticisi, Müslümanların beldelerine cüret edip Müslümanların Halîfesi Harun'a bir tehdit mesajı gönderince Halîfe, ayrı bir kâğıtta ona cevap yazma gereği bile duymayarak mektubunun arkasına “Cevabı işitmeden ne olduğunu göreceksin” şeklinde bir cevap vererek orduya bizzat kendisi komutanlık etmiş, bu tehditkârı kahr-u perişan etmiş ve ona işinin vebalini tattırmıştır. Bir Rum komutanın zulmüne maruz kalan Müslüman bir kadın, “Ey Mu'tasım” diye çığlık atınca Hâlife, bizzat kendisinin komuta ettiği orduyla ona

karşılık vererek onun düşmanını hezimete uğratmış, ona zulüm edenlerden intikam almış, kadına onurunu ve güvenliğini iade etmiştir. Müslümanların yolunu kesmede, kadınlara ve çocuklara eziyet etmede korkunç bir nam yapan bu alçağı, Müslümanların komutanı Kuteybe yakalayınca serbest bırakılması için yüklü miktarda bir fidye ödemeyi teklif etmiştir. Hatta bu fidye o kadar yüklü miktardaydı ki Müslüman komutanın bazı yardımcıları, Müslümanların ihtiyaçlarını gidereceğini düşünerek, bu fidye karşılığında onun serbest bırakılmasını talep ettiklerinde Kuteybe, onlara şöyle cevap vermiştir: “Allah’a yemin olsun ki hayır! Artık hiçbir Müslüman kadını korkutamayacaktır...” Fransa Kralı esir düşünce Fransa, Müslümanların Halîfesi Kanunî Sultan Süleyman [Rahimahullah] dışında, imdatta bulunarak onu esaretten kurtaracak hiçbir kimse bulamamıştır!

Müslümanlar, Hilâfetleri dönemi boyunca işte böyleydiler, dünyanın efendisi ve hayrın lideriydiler. Hatta her şeyde en öndeydiler:

Sanayi alanında en öndeydiler; zira döneminin en ağır silahı olan mancınığı icat ederek henüz devletleri Hicretin sekizinci senesinde genç bir devlet olduğu halde Rasulullah [Sallallahu Aleyhi ve Sellem]’in dönemindeki Taif surlarını yerle bir ettiler. Keza Fatih Sultan Mehmet döneminde devasa topraklar icat ederek Konstantineyye’nin (İstanbul’un) surlarını yerle bir ettiler...

Bilimde en öndeydiler; zira fizik, kimya, matematik ve astronomi alanındaki öncülüklerine dostlarından önce düşmanları tanık olmuştur. Nitekim icatlarından biri olan saati, o dönemde Avrupa’nın en büyük Kralı Şarlman’a hediye ettiklerinde saat çalınca ileri gelen yardımcılarının saatin kapağını açarak onun bir cin icadı olup cinlerle dolu olduğunu sanmışlardı ki bu bile Müslümanların ilim ve icatta ne kadar güçlü olduklarına dair en çarpıcı kanıttır!

Yöneticinin seçilmesi ve ona biat edilmesi alanında en öndeydiler; zira dünyanın yöneticileri, tebaalarına bir ilah gibi davrandıkları, yöneticisi hakkında tebaanın görüşünün sorulmadığı ve onların da ilahları hakkında soru sormadığı bir zamanda Abdurrahmân İbn-u Avf, Medîne’nin kapılarını çalıyor, erkekler ile kadınlara Âlî’yi mi, yoksa Osman’ı mı Halife olarak seçmek istediklerini soruyordu?

Erkek yada kadın olsun her hak sahibine hakkının verilmesi alanında en öndeydiler; hatta kadın bugün geçici bir eşya ve bir reklam malzemesi olduğu gibi hiçbir değeri olmayan ve erkeğin alınıp satılan bir mülkü iken İslâm gelerek onu izzetlendirmiş ve bağımsız bir malî zimmete, görüş bildirme hakkına sahip olan asil, şerefli ve önemli fakih âlime bir kadın haline getirmiştir.

Ekonomik işler ve onurlu yaşam alanında da en öndeydiler; zira insanlar, kamu mülkiyetinden faydalıyor, işleri devlet mülkiyeti ile gözetiliyor, özel mülkiyetleri korunup kollanıyor ve zekat, hak sahiplerine veriliyordu. Hatta kimi zamanlar zekât verilmeye müstahak bir fakir dahi bulunamıyordu. Halbuki bugün ekonomik olarak kendilerini gelişmiş olarak gören devletlerde bile yiyecek artıkları toplayarak yaşamını idame ettirmeye çalışan kimseler vardır...

İşte bunlar, Hilâfetimizin döneminde içinde olduğumuz hayrın sadece bir kısmıdır. Hilâfetimizin yok olmasıyla bugün ne hale geldik? Zira bizler, bölük pörçük parçalara ayrılırken, tek bir olan beldemiz, her biri devlet veya devletçik olarak adlandırılan elli küsur parça haline geldi.

Servetlerimiz yağmalandı; zira bizler, “petrol ve doğalgaz” bakımından bir enerji beldesi olmamıza rağmen bunlar, ülkelerini aydınlatmak ve fabrikalarını çalıştırmak üzere sömürgeci kâfirlere akmaktadır. Bizim beldelerimizde de bir günde birçok kez elektrik kesilmekte, insanlar mum ışığında yaşamakta, fabrikalarımız kırılğan yapılarına ve yetersiz sayılarına rağmen Batı ülkelerinde olduğu gibi enerji tedarik edememektedir.

...

Sırtında su taşıdığı halde ... susuzluktan kavrulan çöldeki deve gibidir.

Keza beldelerimiz çiğnendi, her tamahkârın yağması haline geldi, topraklarımız kenarlarından, dahası tam merkezinden kırıldı. İşte iki Kiblenin ilki ve Hameyn-iş Şerifeyn’in üçüncüsü olan el-İsrâ ve’l Mirâç arzı mübarek Filistin arzı, Yahudiler tarafından işgal edilmiş etrafa fitne ve fesat saçılmaktadır. İşte Keşmir, Hindular tarafından işgal edilerek orada masum kanlar akıtılmakta ve

vahşî cürümler işlenemektedir. İşte Kıbrıs, “Türkiye’nin” ana topraklarından koparılmış ve geneline kâfir Yunanın elleri uzanmıştır. İşte Doğu Timur, “Endonezya’nın” ana topraklarından koparılmıştır. İşte Çeçenistanı ve Anguşıyasıyla Kafkasya, Ruslar tarafından işgal edilerek orada kanlar akıtılmaktadır.... Sonra işte Amerika, Irak ve Afganistan’ı işgal etmiş ve bunların da ötesine geçerek Pakistan’a saldırmıştır... İşte...işte... Müslümanların beldelerindeki yöneticiler ise sanki tüm bunlar, Müslümanların beldelerinde değil de adeta vakvak adasında meydana geliyormuş gibi yiyip içip eğlenmektedirler. Çünkü onlar, İslâm’ı sırtlarının arkasına attılar ve sömürgecilerin ataması sayesinde yönetime ulaştılar. Dolayısıyla onlar, beldelerimizin maruz kaldığı zillet, aşağılanmışlık, saldırılar, parçalanmışlık hususunda onların birer kuklasıdır...

Egemenlik ve liderlik bakımından ise Müslümanlar, sadece dünyanın egemenliği konumundan düşmekle kalmayıp bunun da ötesinde meseleleri, kendi beldelerinin dışında ve kendilerine yabancı olan eller tarafından ele alınan hiçbir değeri ve ağırlığı olmayan milletlerin kuyruğu haline gelmişlerdir. Hatta zillet ve aşağılanmışlık öyle bir boyuta ulaştı ki Müslümanların beldelerindeki yöneticiler, Yahudi varlığını savaş meydanlarda yok etmek yerine yerleşim birimlerini durdurması hususunda Yahudilere baskı yapması için Obama’ya boyun bükmüşlerdir!

İşte böyle olduk! İşte bu hale geldik! O halde bir kurtuluş yolu var mıdır?

Ey Saygıdeğer Faziletli Âlimler!

Bu durumdan kurtuluş, ancak ilkinde olduğu gibi mümkündür ki o, Nübüvvet Minhacı Üzere Râşidi Hilâfet’in Müslümanların beldelerine geri getirilmesidir. Zira o, kendisiyle izzetlenecekleri ve Allah’ın izniyle her iki dârda kurtuluşa erecekleri ve onsuz ise zelilleşecekleri ve oburların sofrasında birer yetim gibi olacakları hayatî bir meselesidir. Şüphesiz Ümmetin kurtuluşu, bu Râşidi Hilâfet’in dönmesi ve Râşit bir Halîfeye biat edilmesinde yatmaktadır. O Halîfe ki; dört bir tarafa dağılmış olan Müslümanları bir araya toplayacak, adaleti tesis edecek ve hayrı yayacaktır. Böylece erkeği ve kadınıyla Müslümanlar, güven, güvenlik, sükûnet ve huzur içerisinde Rableriyle güçlü, dinleriyle izzetli ve Allah için hiçbir kınayıcının kınamasından korkmaksızın Allah’a kul olmak üzere müreffeh bir hayat yaşayacaklardır. İşte o zaman Müslümanlar, arzın ve semanın bereketine nail olacaklardır da arz tüm zenginliklerini çıkaracak ve gök de tüm bereketini boşaltacaktır.

“O ülkelerin halkı imân edip ittikâ etselerdi üzerlerine semânın ve arzın bereketlerini yağdırırdık.” [elArâf 96]

Ey Saygıdeğer Faziletli Âlimler!

Ayrıca Hilâfetin kurulması, sadece Müslümanların izzetinin kaynağı ve onların güçlerinin sırrı olmasından dolayı hayatî bir mesele değildir. Bilakis çünkü o, her şeyden önce azîm bir farzdır. Zira o, Müslümanın cahiliye ölümünden kurtuluşunun can simidir. Çünkü Rasûlullah [SallAllahu Aleyhi ve Sellem] şöyle buyurmuştur:

“Her kim itaatten elini çekerse, Kıyâmet Günü’nde lehine hiçbir delil bulunmaksızın Allahu Te’alâ’nın karşısına çıkar. Her kim de boynunda bey’at olmadan ölürse câhiliye ölümü ile ölmüş olur.” [Müslim, Abdullah İbn-u Amr kanalıyla tahrîc etti]

Dolayısıyla her kim, varlığı halinde bir Halîfeye biat etmezse cahiliye ölümü ile ölmüş olacağı gibi, her kim de var olmaması halinde kendisine biat etmek üzere bir Halîfe’nin çıkarılması için çalışmazsa, aynı şekilde o da cahiliye ölümü ile ölmüş olur. Çünkü Rasûlullah [SallAllahu Aleyhi ve Sellem]’in zikrettiği hadis, [] “Her kim ölürse” ve [] “Biat” lafızları olmak üzere iki noktada genel bir lafızla gelmiştir. Çünkü [] edatı, umum siygasındandır, dolayısıyla Kıyâmet Günü’e kadar olan her Müslümanı kapsar. Keza [] kelimesi, nefiy siyakında nekra olarak gelmiştir, dolayısıyla hem var olması halinde Halîfeye biat edilmesini, hem de var

olmaması halinde çıkarılması için çalışılan Halifeye biat edilmesini kapsar. Dolayısıyla da bu hallerin hepsinde bir Müslüman, boynunda biat halkası olmadan ölürse, bu husustaki günahın büyüklüğüne delalet eden cahiliye ölümü ile ölmüş olur.

Nitekim sahabe [Rıdvanullahi Aleyhim], bunu idrak etmişlerdir. Zira onlar, Rasulullah [Sallallahu Aleyhi ve Sellem]'in cenazesini defnetmeden önce O'nun Halifesine biat edilmesiyle uğraşmışlardır. Oysa ölünün defnedilmesi bir farzdır. Ancak sahabe, Halifenin nasbedilmesi farziyetinin, ölünün defnedilmesi farziyetinden daha öncelikli olduğunu gördüler. Zira Rasul [Sallallahu Aleyhi ve Sellem], Pazartesi günü kuşluk vaktinde ölmüş, üç gece ve üç gündüz defnedilmeksizin beklemiştir. Ta ki Müslümanlar, Ebî Bekir [Radiyallahu Anh]'a, Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in vefat ettiği gün Sakîf'te inikâd biati ve Salı günü de mescitte itaat biatinden ayrılımlarının ardından Çarşamba gece yarısı Rasul [Sallallahu Aleyhi ve Sellem] defnedilmiştir. Yani Rasulullah [Sallallahu Aleyhi ve Sellem]'in defnedilmesi, Ebû Bekir'e inikâd ve itaat biati edilinceye kadar ertelenmiştir. Bu da bir Halifenin çıkarılmasının ve ona biat edilmesinin ehemmiyetinden dolayıdır.

Ey Saygıdeğer Faziletli Âlimler!

Bir devlet olmaksızın İslâm'ın kâmil olarak tatbik edilmesi imkânsızdır. Çünkü bir Halife olmaksızın İslâm'ın hükümlerinin tatbik edilmesi imkânsızdır. Dolayısıyla bir İmâm, yani bir Halife olmadıkça hadler ikame edilemez, fetihler gerekçeleştirilemez ve İslâm'ın şerefi korunamaz. Nitekim Rasulullah [Sallallahu Aleyhi ve Sellem] ne kadar da doğru söylemiştir:

“İmâm (Halîfe) ancak bir kalkandır, onun arkasında savaşırlar ve onunla korunulur.” [Müttetik-un Aleyh]

Nitekim İslâm için bir devletin önemi, sahabe [Rıdvanullahi Aleyhim]'in önünde açık ve netti. Zira Mü'minlerin Emir'i Ömer [Radiyallahu Anh], tarihin başlangıç noktasını oluşturacak büyük bir olayı belirleme hususunda sahabeyi bir araya topladı ve bu olayın Rasul [Sallallahu Aleyhi ve Sellem]'in doğumu mu, O'nun bi'seti mi, yoksa Hicret hadisesi mi olacağı noktasında aralarında tartıştılar. Bunun üzerine Âli [Radiyyallahu Anh], tarihin başlangıcı olarak Müslümanların devletinin ve izzetlerinin olduğu Hicret tarihini seçelim deyince sahabe, bunu ikrar etmiştir. Oysa Rasul [Sallallahu Aleyhi ve Sellem]'in doğumu ve O'nun bi'seti birer büyük hadise olmasına rağmen sahabe, tarihin başlangıcı olarak Hicreti ve İslâm Devleti'nin kurulmasını seçmişlerdir.

Ey Saygıdeğer Faziletli Âlimler!

Hizb-ut Tahrir, Hilâfet'in Müslümanlar için hayatî bir mesele olup onun ikamesinin farzların tacı olduğunu idrak etmiştir. Bu nedenle o, yarım asırdır Hilâfetin ikamesi için çalışmış ve halen de çalışmaktadır. Bu sırada da şebâbı, eziyetlere, hapislere ve bazı İslâmî beldelerde bazılarının şehit olmasına yol açan işkencelere maruz kalmıştır. Buna rağmen o, kâfirlerin ve ajanlarının tüm saptırmalarına ve tuzaklarına rağmen Allah'ın izniyle Hilâfeti Müslümanlar nezdinde bir kamuoyu ve somut bir talep haline getirene kadar Allah'a ve Rasûlüne iman ederek ve Allah için hiçbir kınayıcının kınamasından korkmaksızın sadık ve muhlis bir şekilde hak üzere sabit kalmıştır.

“Gerçekten onlar, tuzaklarını kurdular;

Allah katında da onlara tuzak var; isterse onların tuzakları dağları yerinden oynatacak olsun!”

[İbrahim 46]

Ardından Hilâfet, Hizb'in gözleri önünde görünmeye başlamıştır. Allahu Subhânehu'dan bizleri, onun askerleri ve onun işini yapanlardan olmakla şereflendirmesini temenni ediyoruz ki böylece büyük bir kurtuluşa ermiş olalım.

Ey Saygıdeğer Faziletli Âlimler!

Şüphesiz bizler, hem bizlerin hem de sizlerin hayrını istiyoruz. Zira el-Buharî, Enes'ten Nebî [Sallallahu Aleyhi ve Sellem]'in şöyle dediğini tahrîç etmiştir:

“Sizden biriniz, kendi nefsi için sevdiğini kardeşi için de sevmedikçe iman etmiş olmaz.”

Dolayısıyla bizler, Hilâfetin ikamesi için çalışarak bu azîm fazilete ortak olmanızı isteriz. Kaldı ki bu azîm farzın edasına âlimlerden daha evla kim vardır? Zira mutakkî ve muhlis bir âlim, bu işe ve onun ehlinden olmaya daha layıktır ve tüm hayır noktasında onun yeri en ön saflarda olmalıdır. Bunun içindir ki bizler, sadece bize yardım etmenizi, bizi desteklemenizi ve bize yardımcı olmanızı istemiyoruz. Bilakis bizler, bunların öncesinde, sonrasında ve ötesinde sizlere, bizimle beraber çalışınız ve bu hayırda bizlere ortak olunuz diyoruz. Zira bizler; Allah'ın nusreti, O'nun yardımı, Hilâfet fecrinin yeniden doğmasının yaklaştığı, Allah'ın izniyle İslâm ile Müslümanların izzetlenmesinin bizden uzak olmadığı ve Allah'ın sâlih kullarına olan vaadini tasdik etmek üzere Allah'ın izniyle bunun kesinlikle olacağı noktasında mutmainiz.

“Allah, sizlerden î mân edip sâlih amel işleyenleri, kendilerinden öncekileri yeryüzünde Halîfe kıldığı gibi onları da yeryüzünde Halîfe kılacağını, onlar için seçtiği dinlerini (İslâm'ı) yeryüzünde hâkim kılacağını, (geçirdikleri) bu korkularını güvene çevireceğini vaat etti. Zira onlar yalnız Bana kulluk ederler ve hiçbir şeyi Bana ortak koşmazlar. Her kim de bundan sonra inkâr ederse işte onlar fâsıkların ta kendileridir.” [en-Nûr 55]

Yine Rasul [Sallallahu Aleyhi ve Sellem]'in, şu anda içerisinde bulunduğumuz zorba Diktatörlükten sonra Hilâfetin geri geleceğine dair müjdesinin gerçekleşeceği noktasında da mutmainiz. Nitekim Ahmed, Huzeyfa İbn-ul Yemân'dan Rasulullah [Sallallahu Aleyhi ve Sellem]'in şöyle dediğini tahrîç etmiştir:

“Allah'ın olmasını dilediği kadar aranızda Nübüvvet olacak, sonra kaldırmayı dilediğinde Allah onu kaldıracaktır. Sonra Nübüvvet Minhâcî üzere [Râşidî] Hilâfet olacaktır. Böylece Allah'ın olmasını dilediği kadar olacak, sonra kaldırmayı dilediğinde onu da kaldıracaktır. Sonra Isırıcı Meliklik olacaktır. Böylece Allah'ın olmasını dilediği kadar olacak, sonra kaldırmayı dilediğinde Allah onu da kaldıracaktır. Sonra Zorba Diktatörlük olacaktır. Böylece Allah'ın olmasını dilediği kadar olacak, sonra kaldırmayı dilediğinde onu da kaldıracaktır. Sonra (yeniden) Nübüvvet Minhâcî üzere [Râşidî] Hilâfet olacaktır.” Sonra sükut etti.”

Son olarak; Allahu Subhânehu'dan, bu konferansınızın Hilâfet fecrinin doğmasının başlangıcı olmasını temenni ediyorum ki böylece yeryüzü; Müslümanların izzeti, kuvveti, insanlar için çıkartılmış en hayırlı Ümmet olan Ümmetinizin dönmesi ve devletinizin de hayır, bereket, yönetim, adalet, sanayi, ilim, istikrar ve güvenlik bakımından dünyanın birinci devleti haline gelmesi sayesinde yeryüzü aydınlığa kavuşsun.

“İşte o gün, mü'minler de Allah'ın zaferiyle ferahlayacaklardır. Allah dilediğine zafer verir. O, 'Azîz'dir, Rahîm'dir.” [er-Rûm 4-5]

ve'Selâmu Aleykum ve Rahmetullahi ve Berakâtuh

H. 28 Receb 1430
M. 21 Temmuz 2009